

ග්‍රාමෝදයේ සුර දිනයෝ

සංවර්ධනය භාරගත් නව ආයතන

යටත් විජිත පාලනයේ දශාදයක් වශයෙන් අපට ලැබුණු මධ්‍යගත වූ රාජ්‍ය පාලන තන්ත්‍රය මහජනතාවගෙන් ඇත්ව නිලධාරී වාදයට නැඹුරු වූ එකක් වූ අතර, සිසු සංවර්ධනයක් සහිත ඉක්මණින් වෙනස්වන මෙවැනි යුගයකට එතරම් ගැලපෙන්නක් නොවන බව දැනට දශක කීපයක සිටම නිරන්තරයෙන් ප්‍රකාශ වූ දෙයකි. පරිපාලනය විමධ්‍යගත කිරීම සඳහාත් එයට මහජන සහභාගීත්වය ලබා ගැනීම සඳහාත් පියවරවල් කීපයක් ම එක්දහස් නවසිය හැත්තෑ ගණන්වල සිට ගනු ලැබූ නමුත් මෙයින් ලැබුනේද සීමිත සාර්ථකත්වයක් පමණි.

මේ අතර දීර්ඝ කාලයක සිට මුල් බැසගත් පළාත් පාලන ක්‍රමයක් දිවයිනේ පැවති නමුත් පළාත් පාලන ආයතන සතු වූ සීමිත බලතල හේතුකොට ගෙනත් මූල්‍යමය දුබල බව නිසාත් ඒවා බොහෝමයක්ම පැවතියේ ඉතා අකර්මණ්‍ය තත්ත්වයකය. සංවර්ධන ක්‍රියාවලියට පළාත් පාලන ආයතන මගින් මහ ජනතාවට සහභාගී වීමට අවසරාවක් සැලසුනේ අල්ප වශයෙන් පමණි.

දිගු කාලයක් පැවැති මේ තත්ත්වය වෙනස්කර මහජනතාව පරිපාලනයට සහ සංවර්ධන කාර්ය භාරයට ක්‍රියාශීලීව සහභාගී කරවා ගැනීම සඳහා 1980 අංක 35 දරණ සංවර්ධන සභා පනත මගින්

සංවර්ධන සභා ඇති කරනු ලැබීය. මේ සමඟම මෙතෙක් තිබූ සුළු නගර සභා සහ ගම්සභා අභෝසි වූ අතර, මහ නගර සභා සහ නගර සභාවල් තව දුරටත් ඒ ආකාරයෙන්ම පවත්වාගෙන යනු ලැබේ. දිස්ත්‍රික්ක 24 සඳහා සංවර්ධන සභා 24 ක්, 1981.06.04 වැනි දින පැවති ඡන්දයෙන් පසු පිහිටුවනු ලැබීය. සංවර්ධන සභා මංග්‍රී වරුන් සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය මත තේරී පත්වීම තවත් වැදගත් ලක්ෂණයකි.

පළාත් පාලන, නිවාස හා ඉදිකිරීම් අමාත්‍යාංශයේ ක්‍රම සම්පාදන සහකාර අධ්‍යක්ෂ
තිලක් හේවාට්සම් විසිනි.

සංවර්ධන සභා වලට මුලින් පැවති පළාත් පාලන සභා සතුව පැවති කටයුතු හැරුණු විට තවත් බලතල රාශියක් ලැබී තිබේ. මේ අතර ඉතාම වැදගත් වන්නේ විධායක කමිටුව මගින් සකස් කරනු ලබන දිස්ත්‍රික්කයේ වාර්ෂික සංවර්ධන සැලැස්ම අනුමත කිරීමත් එම සැලැස්ම විධායක කමිටුව මගින් ක්‍රියාත්මක කිරීමත්ය. මේ හැරුණුවිට අතුරු ව්‍යවස්ථා සෑදීම සහ සංවර්ධන සභාවේ ආදායම සංවර්ධන කාර්යයන් සඳහා ආයෝජන කිරීමත් සංවර්ධන සභා

පනතේ පළමු උප ලේඛනයේ ඇතුළත් නොමැති විෂය ක්ෂේත්‍රයක් සම්බන්ධයෙන් අදාළ අමාත්‍යවරයාගේ එකඟත්වය ඇතිව සංවර්ධන යෝජනා ක්‍රම සකස්කොට ක්‍රියාත්මක කිරීමටත් බලතල සතුය. මේ අනුව දිස්ත්‍රික්කය තුළ මුදල් රැස් කිරීමටත්, ඒවා කුමන කටයුතු සඳහා වෙන් කරන්නේද යන්න තීරණය කිරීමටත් සංවර්ධන සභා වට බලතල ඇත.

සංවර්ධන සභාවට විධායක කමිටුවක් ඇත. සභාව සතු විධායක බලතල ක්‍රියාත්මක කරන්නේ මෙම කමිටුව මගිනි. මෙහි ප්‍රධානියා වන්නේ දිසා ඇමති වරයායි. සංවර්ධන සභාවේ සභා පතිවරයාද, දිසා ඇමතිවරයා විසින් පත් කරනු ලබන සංවර්ධන සභාවේ වෙනත් සාමාජිකයින් දෙදෙනෙකුට නොවැඩි සංඛ්‍යා වකින්ද විධායක කමිටුව සමන්විත වේ. මෙම කමිටුවේ මූලික කටයුත්ත වන්නේ වාර්ෂික දිස්ත්‍රික් සංවර්ධන සැලැස්ම සකස් කිරීමත්, ක්‍රියාත්මක කිරීමත්ය. අයවැය ලේඛනයක් සකස් කිරීමත්, සභාවේ පරිපාලන කටයුතු කරගෙන යාමත්, ජනාධිපති වරයාගේ එකඟත්වය ඇතිව දිසා ඇමති වරයා විසින් විධායක කමිටුවට පවරනු ලබන යම් බලතල ඉටු කිරීමත් මේ කමිටුව මගින් කෙරේ. විධායක කමිටුවේ ලේකම් වරයා වන්නේ දිසා ලේකම් වරයායි. (දිසාපති)

සංවර්ධන සභාවල කටයුතු වලට මහ ජනතාවගේ අර්ථවත් සහයෝගය සහතික කරණු සඳහා ප්‍රාදේශීය උප දිසාපති කොට්ඨාශ මට්ටමේ ප්‍රාදේශීය මණ්ඩලයන්, ග්‍රාම සේවක නිලධාරී මට්ටමෙන් ග්‍රාමෝදය මණ්ඩලයන් 1981 අංක 45 දරණ සංවර්ධන සභා (සංශෝධන) පනත මගින් පිහිටුවනු ලැබීය. දේශපාලන හේදයකින් තොරව, අනුමත කරන ලද ගමේ ස්වේච්ඡා සංගම් වල සභාපති වරුන් ග්‍රාමෝදය මණ්ඩලයේ සාමාජිකයින් වේ. ග්‍රාම මට්ටමේ සේවය කරනු ලබන රාජ්‍ය නිලධාරීන්ද නිළ බලයෙන් ග්‍රාමෝදය මණ්ඩලවල සාමාජිකත්වය ලබයි. ඔවුන්ට රැස්වීමට, සහභාගීවීමටත්, සාකච්ඡා කිරීමටත් මණ්ඩලයේ කටයුතු වලට සහයෝගය දක්වීමටත් ඉඩ ලැබෙන අතර ඡන්දය පාවිච්චි කිරීමට අයිතියක් නොමැත. ග්‍රාමෝදය මණ්ඩලයේ ලේකම් වන්නේ විශේෂ සේවා නිලධාරියා.

ගමේ අවශ්‍යතාවන් පැහැදිලිව හඳුනා ගැනීමටත්, ඒවා ඉටු කර ගැනීම පිණිස අවශ්‍ය සංවර්ධන ව්‍යාපෘති සැලසුම් කිරීමත්, මෙම යෝජනා ප්‍රාදේශීය මණ්ඩලය මගින් සංවර්ධන සභාවට ඉදිරිපත් කිරීම සහ ව්‍යාපෘතිවල ප්‍රගති අධීක්ෂණය කිරීමටත් ඒ වැඩ කටයුතු වලට අවශ්‍ය සහයෝගය දීමත් ග්‍රාමෝදය මණ්ඩලයේ ප්‍රධාන කාර්යයන් වේ. මේ හැර පොදුවේ සංවර්ධන සභා වල රාජකාරි සහ කාර්යන්ට සහය වීම හා උපදෙස් දීම බලාපොරොත්තු වේ.

ග්‍රාමෝදය මණ්ඩලය මගින් ග්‍රාම මට්ටමේ නියම අදහස් සහ අවශ්‍යතාවන් නියෝජනය වන අතර, ගැමි මට්ටමේ අවශ්‍යතා වන්ට උචිත වන සංවර්ධන සභා

යෝජනා ක්‍රමයන් බිහිවෙතැයි අපේක්ෂා කරනු ලැබේ.

ප්‍රාදේශීය මණ්ඩල සකස්වන්නේ උප දිසාපති කොට්ඨාශ තුළ ග්‍රාමෝදය මණ්ඩලවල සභාපති වරුන් නියෝජනය වීමෙනි. මෙහි ලේකම් නිළ බලයෙන් උප දිසාපතිය. ප්‍රාදේශීය මට්ටමේ රාජ්‍ය නිලධාරීන් නිළ බලයෙන් ප්‍රාදේශීය මණ්ඩල වල සාමාජිකයින් වන නමුත් ඡන්දය දීමේ අයිතියක් නොමැත.

ග්‍රාමෝදය මණ්ඩල සහ ප්‍රාදේශීය මණ්ඩල මගින් සංවර්ධන සභාවේ වැඩ කටයුතු මහජනතාවට වඩාත් සමීපවත්, වඩාත්, කාර්යක්ෂමවත් ඉටු කරවා ගතහැකි වෙතැයි අපේක්ෂා කරනු ලැබේ. මෙම මණ්ඩල මගින් සංවර්ධන ක්‍රියාදාමයට මහජන සහභාගිත්වය ලබා ගැනීමටත්, ක්‍රම සම්පාදනය පහළ

මට්ටම දක්වා ළඟා කර ගැනීමටත් හැකියාවක් ලැබෙනු ඇතැයි විශ්වාස කරයි. ග්‍රාම මට්ටමේ තිබෙන සම්පත් සහ අවශ්‍යතාවන් සසඳා ව්‍යාපෘති සකස් කොට ග්‍රාමෝදය මණ්ඩල මගින් ප්‍රාදේශීය මණ්ඩල තුළින් සංවර්ධන සභා වන්ට ඉදිරිපත් කිරීමට කටයුතු සලසා ඇත. මෙම යෝජනා ක්‍රම දියුණුකර වාර්ෂික සැලැස්මට ඇතුළත් කිරීම සඳහා සංවර්ධන සභාව මගින් පරීක්ෂා කර බලනු ලැබේ. මේ අන්දමට දියුණුකර වාර්ෂික සංවර්ධන සැලැස්ම සකස් වන්නේ ගම් මට්ටමෙන් ඉදිරිපත් වන සංවර්ධන ව්‍යාපෘති මගිනි. ඒ ක්‍රියා වලිය හේතු කොට ගෙන සංවර්ධන ක්‍රියාදාමය වඩා කාර්යක්ෂම වීමත්, මහජනතාවට සමීප වීමත් සිදුවන අතරම ජනතාව සහ රාජ්‍ය තන්ත්‍රය අතර කිට්ටු සම්බන්ධතාවයක් ගොඩ නගා ගැනීමටත් හැකිවනු ඇත.

7 පිටුවෙන්

ප්‍රමුඛතා පිළිවෙලට සකස් කිරීම ආරම්භ කළ හැකිය. උද්‍යෝගයක් වශයෙන් කිසියම් ප්‍රදේශයක වැදගත්ම ප්‍රශ්නය වන්නේ විනිශ්චයනය පිළිබඳ විද්‍යාත්මක දියුණුවක් නැති කම නම්, වැඩි දියුණු බිජු වර්ග, පොහොර, කෘෂි රසායනික ද්‍රව්‍ය ආදිය ගොවීන්ට ලබා ගත හැකි වනසේ යෙදවුම් සැපයීමේ මාර්ග දියුණු කිරීමටත්, වාරිමාර්ග දියුණු කිරීමටත්, අලෙවි ක්‍රම ව්‍යාප්ත කිරීමටත්, අවශ්‍ය වැඩ පිළිවෙල සඳහා ප්‍රමුඛතා දිය යුතුය. තවත් උද්‍යෝගයක් ගතහොත්, කිසියම් ප්‍රදේශයක මූලික ප්‍රශ්නය කර්මාන්ත සඳහා අමුද්‍රව්‍ය නිමුණත් ඒවායින් නිසි ප්‍රයෝජනය ලබා ගැනීමට අවශ්‍ය ශිල්පීය ඥාණය හා ප්‍රාග්ධනය නොමැතිකම නම් එම ප්‍රශ්න මහ හරවා ගෙන යෝග්‍ය කර්මාන්ත පිහිටුවීමේ මාර්ග පිළිබඳව ප්‍රමුඛතාවය දීම වැදගත් වේ. කෙසේ වුවද ඒකාබද්ධ ආකාරයක ග්‍රාම සංවර්ධනය සඳහා සැලසුම් කිරීමට නම් නිෂ්පාදනය හා අලෙවිය වැඩි දියුණු කිරීම, රැකියා සැපයීම, පොදු පහසුකම් ලබා දීම යනාදී සියලු

කරුණු කෙරේ අවධානය යොමු කිරීමට සිදුවේ. මේ යටතේ දීර්ඝ ලැයිස්තුවක් සැපයිය හැකිය. එහෙත් වැදගත්ම කරුණ වන්නේ ඒ ඒ ප්‍රදේශයට අත්‍යවශ්‍ය වන අංශ කෙරේ ප්‍රමුඛතාවයක් ලබා දීමයි. සැලසුම් ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා අවශ්‍ය මිනිස්බල හා මූල්‍ය සම්පත් මෙන්ම කාල පරිච්ඡේදයන්ද නිශ්චිත හා සීමා සහිත වීම මෙයට හේතුවේ. කිසියම් ප්‍රදේශයක් සඳහා සකස් කරනු ලබන පොදු සැලැස්ම තුළ විශේෂිතව ව්‍යාපෘති කිසියක් ඇතුළත් විය හැකිය. එම ව්‍යාපෘතීන් එකිනෙක සඳහා නිශ්චිත කාල සීමා වක් තුළදී වැයවන වියදම සහ ඒවායින් අත්වන වාසි (නිෂ්පාදනය, රැකියා, ආදිය) තක්සේරු කිරීමද අත්‍යවශ්‍ය අංගයක්වේ. ආර්ථික වශයෙන් බලන විට වියදම් අඩුම සහ වැඩිම වාසි අත්වන ව්‍යාපෘතීන් තෝරා ගැනීම සාමාන්‍ය පිළිවෙත වේ. මෙවැනි විශේෂිත ව්‍යාපෘතීන්ට උද්‍යෝග වශයෙන් සමූහ ගොවි පලක් හෝ එක් කර්මාන්තයක් දක්විය හැකිය.